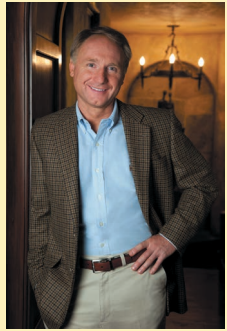

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРА «КОД ДА ВІНЧІ»

© Photo by Dan Courter

Ден Браун — автор романів «Код да Вінчі», «Янголи і демони», «Точка обману» та «Цифрова фортеця». Письменник є справжнім рекордсменом: «Код да Вінчі» видано загальним накладом 81 млн примірників, а перший наклад лише англійською мовою роману «Втрачений символ», на який шанувальники чекали шість років, склав близько 7 млн примірників.

Ден Браун дав друге життя жанру, що був приречений на смерть... Його книжки із шифрами й безліччю таємниць сповнені дивовижних образів й постійного руху, завдяки яким від «Втраченого символу» неможливо відірватися. Чудово... Приголомшлива історія про Роберта Ленґдона.

The New York Times

Нарешті сталося. «Втрачений символ» уже тут, і вам не обов'язково бути масоном, щоб насолодитися ним... Неймовірно захопливий роман, схожий на американські гірки.

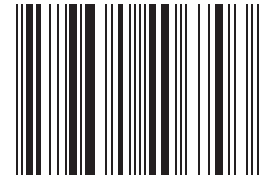
The Los Angeles Times

У романі робиться спроба пояснити, якими внутрішніми силами володіє людина і як їх можна використовувати. Читач дістане відповідь на питання про життя після смерті.

Spiegel

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-0670-3

91789661406703

ВТРАЧЕНИЙ СИМВОЛ ДЕН БРАУН

ДЕН БРАУН

ВТРАЧЕНИЙ СИМВОЛ

КЛУБ СИМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

ДЕН БРАУН
втрачений символ

DAN BROWN

THE LOST SYMBOL

A NOVEL

ДЕН БРАУН ВТРАЧЕНИЙ СИМВОЛ

РОМАН

ДРУГЕ ВИДАННЯ

ХАРКІВ **2013** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
Б87

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щирю подяку літературному агентству
«Andrew Nurnberg Associates Baltic», Latvia,
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Перекладено за виданням:
Brown D. The Lost Symbol: A Novel / Dan Brown. —
Doubleday, 2009. — 510 p.

Переклад з англійської *Володимира Горбатька*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-966-14-0670-3 (укр.)
ISBN 978-0-385-50422-5 (англ.)

© Dan Brown, 2009
© Nemirot Ltd, видання українською мовою, 2010, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2010

Моїй дружині Блайт присвячується

ПОДЯКА

Висловлюю свою глибоку вдячність трьом дорогим друзям, з якими я мав розкіш працювати: моєму редакторові Джейсону Кауфману, моєму літературному агентові Гайді Ланге і моєму юридичному консультантові Майклу Раделу. Хотів би також висловити величезну подяку видавничій компанії «Даблдей», іншим видавцям моїх творів у всьому світі і, звичайно ж, моїм читачам.

Цей роман не був би написаний без щедрої підтримки незчисленних доброзичливців, що ділилися зі мною своїми знаннями та досвідом. Усім вам — моя глибока вдячність.

Жити у світі, не розібравшись у його суті, —
це те саме, що блукати у величезній бібліотеці,
не торкаючись книжок.

З «Таємного вчення всіх часів»

ФАКТ

1991 року в сейф директора ЦРУ поклали один документ. Він і досі перебуває там. Його зашифрований текст містить згадки про якийсь давній портал та невідоме підземне сховище. До того ж у в цьому документі є така фраза: «Він схований десь тут, неподалік».

Усі організації, згадані в цьому романі, реально існують, включно з франкмасонами, Невидимим коледжем, відділом безпеки ЦРУ, Центром технічної підтримки Смітсонівського музею та Інститутом ноетичних наук.

Усі згадані в цьому творі ритуали, галузі науки, мистецькі витвори та пам'ятки є реальними.

ПРОЛОГ

Масонський храм у Вашингтоні

8:33 вечора

«Як померти — ось у чім секрет».

З давніх-давен спосіб смерті завжди був таємницею.

Тридцятичотирирічний ініціат увіп'явся очима в людський череп у своїх долонях. Череп, порожнистий, як чаша, був наповнений криваво-червоним вином.

«Вищий, — сказав він собі. — Вищий — тобі нема чого боятися».

Згідно з традицією, колись він розпочав свою подорож у живописній одежі середньовічного єретика, якого ведуть на шибеницю: широка розхристана сорочка, з-під якої виднілися бліді груди, ліва штанина зачочена до коліна, а правий рукав — до ліктя. На шиї висіла важуча петля з товстої мотузки — братчики називали її «буксирним тросом». Однак цього вечора на ньому був одяг майстра, як і на братчиках-свідках.

Вони стояли поруч колом, усі при повних регаліях — смушкових фартухах, пасках та білих рукавичках. Церемоніальні коштовності на їхніх шиях химерно мерехтіли в напівтемряві, неначе очі привидів. У світському житті більшість цих чоловіків були людьми поважними й впливовими, однак ініціат знав, що в цих стінах їхні чини та звання не означали абсолютно нічого. Тут усі вони були рівними, названими братами, яких пов'язували спільні містичні узи.

Кинувши погляд на моторошне товариство довкола, ініціат подумав, що навряд чи хто поза межами цього приміщення міг коли-небудь уявити, що всі ці люди можуть зібратися в одному місці... тим паче — у *такому* місці. Приміщення, у якому вони зібралися, скидалося скоріше на якесь потаємне святилище давніх часів.

Одначе правда була ще химернішою.

Вони перебували лише за кілька кварталів від Білого дому.

Ця колосальна споруда, розташована за адресою: Північно-західна шістнадцята вулиця, номер сімнадцять-тридцять три, Вашингтон, округ Колумбія, була точною копією дохристиянського святилища — храму царя Мавсола, задуманого як *мавзолей*, тобто місце, куди потрапляють після смерті. Парадний вхід з бронзовими дверима охороняли два сімнадцятитонні сфінкси. Усередині — розкішно оздоблений лабіринт із ритуальних кімнат, залів, ізольованих склепів і бібліотек. І навіть із порожнистою стіною, що ховала останки двох людських тіл. Ініціатові якось сказали, що в цій будівлі кожна кімната має свій секрет, однак жодна з них не містила так багато секретів, як оця гігантська зала, де він зараз стояв навколішки з черепом у долонях.

Це була Храмова зала.

Вона являла собою правильний квадрат. Надзвичайно просторий. Стеля, що вражала висотою — аж сто футів¹, трималася на монолітних колонах із зеленого граніту. По периметру зали йшла ярусна галерея зі шкіряними кріслами ручної роботи з горіхового дерева. На західній стіні бовванів трон заввишки тридцять п'ять футів, навпроти якого у ніші ховався оргán. Стіни були розмальовані неначе калейдоскопом давніх символів — єгипетських, давньоєврейських, астрономічних, алхімічних та інших, і досі невідомих.

Цього вечора Храмову залу освітлював ряд свічок, розставлених у певному порядку. Їхнє тьмяне мерехтіння, до якого додавався лише блідий стовп місячного сяйва з широкого круглого вікна у стелі, освітлювало найдивовижніший предмет цього приміщення: величезний олтар, витесаний із суцільного шматка полірованого чорного мармуру і розташований у самісньому центрі квадратної зали.

«Як померти — ось у чім секрет», — нагадав собі ініціат.
— Час, — прошепотів чийсь голос.

¹ 1 фут дорівнює 30,48 см. (Тут і далі примітки редактора.)

Ініціат поволі підвів очі й поглянув перед собою на статечну постать у білому вбранні. Цей чоловік мав титул *Вельмишановного Верховного магістра*. Йому було під шістдесят; усіма обожнюваний американський ідол — кремезний, впливовий і неймовірно багатий. Його колись темне волосся вже почало сріблитися, а відоме на всю країну обличчя відображало жвавий розум та досвід, набутий за роки перебування при владі.

— Прийми обітницю, — мовив Вельмишановний магістр голосом тихим та лагідним, як летючий сніг. — Заверши свою подорож.

А подорож ініціата, як і всі подібні подорожі, почалася з першого ступеня. Тієї ночі, під час ритуалу, схожого на теперішній, Вельмишановний магістр зав'язав йому очі оксамитовою хусткою, притиснув до його оголених грудей вістря церемоніального меча і суворо спитав:

— Ти і справді присягаєшся своєю честю, що без примусу і добровільно пропонуєш свою кандидатуру для пізнання таємниць та набуття привілеїв нашого братства і не маєш на думці корисливих та інших негідних мотивів?

— Так, — збрехав ініціат.

— Тоді нехай це вістря вжалить твою совість і завдасть неминучої й швидкої смерті, якщо коли-небудь тобі здумається виказати ввірені секрети, — попередив його магістр.

Тоді ініціатові не було страшно.

«Вони ж ніколи не дізнаються про мої справжні наміри».

Однак цього вечора йому здалося, що у Храмовій залі витає якась лиховісна урочистість, тож почав подумки прокручувати всі зловісні застереження, мовлені йому під час подорожі, та погрози про страшні наслідки у разі, якщо він коли-небудь викаже ті секрети, про які невдовзі мав дізнатися: горлянку розріжуть від вуха до вуха... вирвуть із коренем язика... витребушать і сплять нутроці... прах розвіють за вітром... вирвуть серце і кинуть диким звірам...

— Брате, — мовив сіроокий магістр і поклав руку на плече ініціата, — прийми завершальну обітницю.

Зусиллям волі опанувавши себе, щоб зробити останній крок у своїй подорожі, ініціат сіпнувся мускулистим тілом і знову зосередив увагу на черепові у своїх руках. Темно-червоне вино у тьмяному мерехтінні свічок здавалося майже чорним. У кімнаті запала мертва тиша, і він фізично відчув на собі погляди свідків-братчиків, що чекали, коли він прийме завершальну присягу і приєднається до еліти.

«Цієї ночі, — подумалося йому, — тут відбувається те, чого ще ніколи не було в історії цього братства. Жодного разу впродовж століть».

Він знав, що то буде перша іскра... І вона дасть йому непереборну силу. Підбадьорений цією думкою, він глибоко вдихнув і промовив слова, що їх уже промовляла до нього величезна кількість людей у всіх країнах світу:

— Нехай вино, що я вип'ю, стане мені смертельною отрутою... якщо я — свідомо чи несвідомо — порушу цю клятву.

Його слова відлунили у просторій залі.

І знову запала тиша.

Вгамувавши ледь помітне тремтіння рук, ініціат підніс череп до рота і торкнувся губами висхлої кістки. Він заплющив очі, перекинув череп і став пити вино довгими глибокими ковтками. Коли в горлянці щезла остання краплина, він опустив череп додолу.

На якусь мить ініціатові здалося, що йому стиснуло груди — і його серце дико закалатало від страху. «Господи, невже вони дізналися?!» Але страх минувся так само швидко, як і прийшов.

По тілу розлилося приємне тепло. Ініціат поволі випустив з легенів повітря, подумки посміхнувся і поглянув на сіроокого чоловіка, який, нічого не підозрюючи, так необачно ввів його у найпотаємніші кола братства.

«Невдовзі я позбавлю вас того, що є для вас найдорожчим».

РОЗДІЛ 1

Заповнений туристами підйомник фірми «Отіс» виповзав до гори південною опорою Ейфелевої вежі. У напхотом напханому ліфті якийсь аскетичного вигляду бізнесмен у бездоганно напрасованому костюмі уважно поглянув на хлопчину, що стояв біля нього.

— Щось ти блідий, синку. Треба тобі було вниз залишитися.

— Та все нормально... — відказав хлопець, намагаючись угамувати неспокій. — На наступному поверсі я виїду.

«Мені немає чим дихати», — промайнуло в голові.

Чоловік нахилився до нього.

— Я гадав, що нудота мине, поки ми підніматимемося. — І він ніжно погладив хлопчину по щоці.

Син соромився розчарувати батька, однак ледь розчув його слова крізь шум у вухах.

«Мені немає чим дихати. Треба забиратися геть із цього ящика!»

Оператор монотонно розповідав про шарнірні поршні підйомника та про його залізну конструкцію, вкриту ізоляційним шаром. А під ними, далеко вниз, навсібіч розбігалися паризькі вулиці.

«Майже доїхали, — заспокоював себе хлопець, висунувши, як журавель, шию і дивлячись угору на попередній ліфт, з якого вже виходили люди. — Тримайся».

Коли ліфт різко нахилився під кутом до верхнього оглядового майданчика, опора, уздовж якої він рухався, почала звукуватися, стискаючи масивні стояки у вузький вертикальний тунель.

— Татку, здається, я не...

Раптом згори донеслося розкотисте тріскотіння. Клітка ліфта сіпнула й незграбно нахилилася, і схожі на змії старі

розщеплені канати почали хльостати підйомник з усіх боків. Хлопець перелякано притулився до батька.

— Татку!

На якусь швидкоплинну лячну мить їхні погляди зустрілися. А потім дно ліфта провалилося.

Роберт Ленгдон смикнувся на своєму м'якому шкіряному сидінні, виринувши із сонного напівзабуття. Він сидів сам-один у просторому салоні адміністративного реактивного літака «Фалькон 2000 EX», що мчав, підстрибуючи у турбулентних потоках. Позаду чулося рівномірне гудіння двох двигунів «Пратт-енд-Вітні».

— Містере Ленгдон? — протріщав голос із динаміка внутрішнього зв'язку. — Ми заходимо на посадку.

Ленгдон випростався у кріслі і засунув у сумку картки з нотатками до лекції. Він саме розглядав масонську символіку, коли раптом задрімав. Професор подумав, що цей короткий сон про його покійного батька нав'яло несподіване запрошення від давнього покровителя, Пітера Соломона, отримане сьогодні вранці.

«Ще одна людина, яку мені не хотілося б розчаровувати».

Цей п'ятдесятивосьмирічний філантроп, історик та науковець узяв Ленгдона під своє крило майже тридцять років тому і багато в чому заповнив ту порожнечу, що виникла після смерті його батька. Впливовість династії цього чоловіка та його чималеньке багатство не заважили Ленгдонові бачити в його сірих очах скромність, доброту та співчуття.

Сонце за вікном літака вже сіло, та професор і досі міг розгледіти в сутінках тендітний обрис найбільшого у світі обеліска, що здіймався на обрії, неначе шпиль давнього сонячного годинника. Цей мармуровий обеліск заввишки п'ятсот п'ятдесят п'ять футів позначав серце цієї країни. А довкола шпиля тішила око ретельно окреслена геометрія вулиць.

Навіть у літакові відчувалася та майже містична енергія, що її випромінювало місто Вашингтон. Ленгдон любив це місто, тому, коли літак торкнувся колесами злітно-посадкової смуги, професор відчув, як від думки про те, що чекало на нього по-

переду, у душі збурилося радісне хвилювання. Тим часом літак наближався до одного з приватних терміналів величезного міжнародного аеропорту імені Даллеса.

Ленгдон зібрав свої речі, подякував пілотам і вийшов із розкішно оздобленого літака на розкладний трап. Холодне січневе повітря бадьорило та освіжало.

«Дихай на повні груди, Роберте», — подумав він, оглядаючи широкий виднокруг.

Понад смугою повзли пасма зимового туману, тож коли Ленгдон зійшов на білу ковдру, що вкрила гудронове покриття лєтовища, йому здалося, наче він ступив на болото.

— Агов, привіт! — почувся з протилежного боку мелодійний голос із британським акцентом. — Професоре Ленгдон!

Ленгдон придивився і побачив, що до нього поспішає, радісно вимахуючи рукою, жінка середнього віку з розпізнавальним значком та планшетом. З-під її стильної плетеної шапочки вибивалися біляві кучері.

— Ласкаво просимо до Вашингтона, сер!

— Дякую, — посміхнувся Ленгдон.

— Мене звати Пем, я з пасажирської служби. — Жінка говорила з надмірним ентузіазмом, від якого Ленгдонові стало трохи не по собі. — Будь ласка, ходіть зі мною, сер, на вас уже чекає авто.

Ленгдон рушив слідком за жінкою через лєтовище до іменного терміналу, оточеного блискучими приватними літаками. «Наче стоянка таксі для знаменитих та багатих».

— Мені страшенно не хочеться набридати вам, професоре, — ніяково мовила жіночка, — але ви *справді* той самий Роберт Ленгдон, котрий пише книжки про таємничі символи та релігію, еге ж?

Ленгдон трохи завагався, а потім кивнув.

— Я так і думала! — аж засяяла від радості співрозмовниця. — Наш клуб книголюбів нещодавно прочитав вашу книжку про божественне жіноче начало та церкву! Це так чудово, що вона здійняла такий скандал! Певно, вам подобається впускати козу до капустяної грядки!

Ленгдон посміхнувся.

— Насправді скандал не входив у мої наміри.

Жіночка відчула, що Ленгдон не має настрою обговорювати свої праці.

— Вибачте за моє базікання. Ви, напевне, вже втомилися від того, що вас повсюди впізнають... але ви самі в цьому винні. — Співрозмовниця грайливо кивнула на одіж професора. — Вас виказала ваша уніформа.

«Моя уніформа?!» — Ленгдон із подивом витріщився на своє вбрання. Звична вугільно-чорна «водолазка», куртка з шотландського твіду, брюки кольору хакі та дублені туфлі-мокасини, що їх зазвичай взувають студенти, — стандартне шмаття для лекцій, семінарів, офіційних фото та світських заходів.

Жінка розсміялася.

— Оці ваші «водолазки» — вони такі старорежимні! У краватці ви мали б більш стильний вигляд!

«Нізащо не вдягатиму оті огидні зашморги!» — подумав Ленгдон.

Колись він навчався в спецшколі «Філіпс Ексетер», де намагали вдягати краватку шість днів на тиждень. Але попри романтичні розповіді директора, що сучасні краватки походять аж від шовкових *фаскій* римських ораторів, які замотували тканиною шию, аби не застудити голосові зв'язки, Ленгдон прекрасно знав, що насправді слово «краватка» походить від назви зграї жорстоких найманців-хорватів, котрі перед тим, як знавісніло кинутися в бій, обмотували шії хустками і закріплювали їх вузлами. І донині цей старовинний бойовий предмет одягу вдягають сучасні воїни-клерки, сподіваючись залякати своїх супротивників під час щоденних конторських баталій.

— Дякую за пораду, — хихикнув Ленгдон. — Я подумаю принагідно, чи варто мені вдягти краватку.

На його щастя, з шикарного авто «Лінкольн Таун Кар» виїшов добре вишколений чоловік у темному костюмі й підняв угору палець.

— Містере Ленгдон? Я — Чарльз із компанії «Белтвей лімузин». — Він розчухнув пасажирські дверцята. — Добровечір, сер. Ласкаво просимо до Вашингтона.

Ленгдон дав Памелі чайові за її гостинність і втиснувся до розкішного салону «Лінкольна». Водій показав йому, де є регулятори температури, пляшки з водою та кошик із гарячими булочками. Мить — і Ленгдон уже мчав геть від аеропорту приватною під'їзною дорогою. «Так ось як живе друга половина людства!»

Коли авто на шаленій швидкості вскочило у проїзд Віндсок-драйв, водій проглянув список телефонних номерів і швидко набрав потрібний.

— Це «Белтвей лімузин», — мовив він професійним натренованим голосом. — Мене просили підтвердити прибуття мого пасажира. — Він на мить замовк. — Так, сер. Ваш гість, містер Ленгдон, уже прибув, і я доставлю його до Капітолію на сьому годину вечора. Дякую, сер. — І водій вимкнув телефон.

Ленгдон не міг не посміхнутися.

«Усе передбачено до дрібниць. Уважне ставлення Пітера Соломона до деталей було однією з його сильних сторін, дозволяючи з видимою легкістю поширювати свій чималий вплив. Але й кілька мільярдів доларів на банківському рахунку теж не завадять».

Ленгдон зручно вмовстився на м'якенькому шкіряному сидінні й заплющив очі, слухаючи, як позаду поволі вщухає шум аеропорту. До Капітолійського пагорба їхати було з півгодини, і він мав намір витратити цей час на те, щоб зібратися з думками. Усе трапилося так швидко, і тільки зараз Ленгдон почав по-справжньому замислюватися про той неймовірний вечір, що чекав на нього попереду.

«Перебуваю під покровом таїни», — подумав він, здивований і водночас втішений такою перспективою.

А за десять миль від Капітолію дехто жваво готувався до прибуття Роберта Ленгдона.

РОЗДІЛ 2

Той, хто назвав себе Малах, притиснув кінчик голки до своєї виголоєної голови і полегшено зітхнув, коли гостре вістря вско-
чило й вискочило з його плоті. Тихе гудіння електричного при-
строю було непереборно привабливим, як наркотик... Так само
всепоглиналим видавався і проштрик голки, що пройшла
глибоко в його шкіру і залишила там цятку барвника.

«Я — справжній шедевр».

Краса ніколи не була метою татуювання. Метою була *зміна*.
Від вкритих шрамиами нубійських священників, що жили за дві
тисячі років до нашої ери, і татуюваних послідовників культу
Кібели у Давньому Римі та до сучасних маорі з татуюваннями-
шрамиами «моко» люди татуювали себе, аби продемонструвати,
що офірують ту чи іншу частину власного тіла. Перетерпівши
біль, вони мали оздобу і немов поставали істотами, що зазнали
оновлення.

Попри зловісні віщування з Левиту (19, 28), що забороняли
робити будь-які позначки на людській плоті, татуювання стало
чимось на кшталт обряду посвяти серед мільйонів людей су-
часності — від охайних підлітків до закоренілих наркоманів та
провінційних домогосподарок.

Сам акт татуювання перетворився на декларацію здатності
до перетворення, що проголошувала на увесь світ: «*Я — госпо-
дар власної плоті, я контролюю власне тіло*». І це п'янке від-
чуття контролю, породжене відчуттю здатністю до фізичного
перетворення, заволоділо, як наркотик, мільйонами людей і зму-
сило їх вдатися до практики трансформації плоті: пластичної
хірургії, пірсингу, культуризму та прийому гормональних пре-
паратів, і навіть більше — до булімії й зміни статі. *Людський дух
прагне стати господарем своєї смертної оболонки.*

Дідівський годинник вдарив один раз, і Малах підвів очі.
Шоста тридцять пополудні. Полишивши інструменти, чоло-
вік загорнув своє голе кремезне тіло заввишки шість футів

три дюйми¹ у японський шовковий халат і неспішно попрямував через хол. Повітря в просторому особняку було важким від їдкого аромату його шкірних барвників та свічок із бджолиного воску, якими він стерилізував голки. Велетень пройшов коридором повз безцінні італійські старожитності — піранезійську гравюру, розкладне «крісло Савонароли» та срібну олійну лампу Бугаріні — і, поглянувши у високе, від стелі до підлоги, вікно, замилувався класичним міським краєвидом. На темному тлі зимового неба урочисто і поважно виблискував купол.

«Онде він криється, — подумав молодик. — Схований десь там, неподалік».

Мало хто знав про його існування... а ще менше людей знали про його вражаючу міць і про те, як винахідливо він захований. До сьогодні це було найграндіознішою нерозгаданою таємницею його країни. Ті ж нечисленні, хто знав правду, ховали її під завісою символів, легенд та алегорій.

«І ось вони розчинили переді мною свої двері», — подумав Малах.

Три тижні тому, під час ритуалу, свідком якого стали найвпливовіші чоловіки Америки, Малах дійшов до тридцять третього ступеня — найвищого рівня у найстарішому з наявних у світі братств. Та, попри новий ранг Малаха, братчики нічого йому не сказали. *І не скажуть* — це він знав достеменно. Бо так заведено. Існували групи всередині груп, братства всередині братств. Навіть чекаючи роками, він може так і не заслужити на їхню цілковиту довіру.

Утім, йому й не була потрібна довіра братчиків, щоб заволодіти їхнім найпотаємнішим секретом.

«Моя ініціація досягла мети».

І Малах, охоплений збудженням від того, що чекало на нього попереду, неквапливо рушив до спальні. Усюди по його просторій домові з динаміків лунали вигадливі мелодії рідкісних

¹ 1 дюйм дорівнює 2,54 см.

записів кастратів, що виконували «Lux Aeterna»¹ з «Реквієму» Верді, — як згадка про колишнє життя. Малах торкнувся пульта, щоб увімкнути «Dies irae»². І під брязкіт литавр із паралельними квінтами, легко відштовхуючись мускулистими ногами, він застрибав мармуровими сходами вгору, а його халат розвівався на ходу і клубочився, як легка хмарина.

Раптом він почув, як забурчав, протестуючи, його шлунок. Малах постився вже другий день, споживаючи лише воду і готуючи своє тіло відповідно до давніх традицій. «Твій голод буде вгамовано на світанку, — нагадав він собі. — І твій біль та кож».

Малах увійшов до своєї спальні, як до святилища — з побожним трепетом — і замкнув за собою двері. Ідучи до туалетного столика, він на мить зупинився, відчувши, що його немов вабить до себе величезне позолочене дзеркало. Не в змозі протистояти спокусі, він повернувся і поглянув на своє відображення. Повільно, неначе розгортаючи безцінний подарунок, він скинув халат і подивився на своє оголене тіло. Власний вигляд викликав у нього непідробне благоговіння.

«Я — шедевр».

Його масивне тіло було гладенько виголене. Малах спочатку опустил очі на свої ступні з татуюваннями у вигляді луски та пазурів яструба. Потім поглянув на м'язисті ноги, татуйовані як різьблені колони: ліва — спіральна, а права — вертикальними смугами. *Як дві колони в храмі Соломона: Воаз та Яхін.* Його пах та живіт утворювали декоровану арку, а могутні груди прикрашав двоголовий фенікс. І оком у кожній повернутій в профіль голови слугував сосок Малахових грудей. Його плечі, шия, обличчя та голена голова були повністю вкриті вишуканими візерунками давніх символів та окультних знаків.

«Я — артефакт... розписаний предмет поклоніння».

¹ «Вічне світло» (лат.).

² «Судний день» — знаменитий церковний гімн (секвенція), написаний у XIII ст. латиною.

Літературно-художнє видання

БРАУН Ден
Втрачений символ
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *О. В. Трефілова*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 16.05.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 31,92.
Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля» www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб "Клуб Сімейного
Дозвілля"»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ "Кредо"»

83096, м. Донецьк,
вул. Куїбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Браун Д.

Б87 Втрачений символ : роман / Ден Браун ; пер. з англ. В. Горбать-
ка. — 2-ге вид. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2013. — 608 с. : іл.

ISBN 978-966-14-0670-3 (укр.)

ISBN 978-0-385-50422-5 (англ.).

Інтелектуальний трилер із карколомним сюжетом, у якому сюрпризи очіку-
ють на кожному повороті!

Роберта Ленгдона, символознавця з Гарварду, терміново запрошують про-
читати лекцію в будинку Капітолію у Вашингтоні. Але замість вишуканої публі-
ки професор знаходить п'ять таємничих символів, витатуйованих на відрізаний
руці його наставника — масона Пітера Соломона. Ленгдон опиняється в центрі
подій за лаштунками одного з найвпливовіших міст Америки. Усе, що здавалося
знайомим, перетворилося на сповнений тінями таємний світ, у якому масонські
секрети та доти невідомі одкровення неначе ведуть до однієї надзвичайної та
неможливої правди.

Інколи потрібно змінити лише кут зору, щоб побачити світло.

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО